

Præstens læsning og tale

Feltpræst Jesper Svendsens tale ved den militære bisættelse af major Anders Storrud.

Apostelen Paulus skriver i 1. Korinterbrev:

v1 Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg et rungende malm og en klingende bjælde.

v2 Og om jeg så har profetisk gave og kender alle hemmeligheder og ejer al kundskab og har al tro, så jeg kan flytte bjerge, men ikke har kærlighed, er jeg intet.

v3 Og om jeg så uddeler alt, hvad jeg ejer, og giver mit legeme hen til at brændes, men ikke har kærlighed, gavner det mig intet.

v4 Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind.

v6 Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden.

v7 Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

v13 Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden.

Amen.

Bisættelsesprædiken:

Tænk, at livet koster livet.

At kærlighedens pris ved at miste er uudgrundelig sorg og savn.

Det er den smertelige og tragiske erfaring i dag.

Anders Storrud er ikke mere.

Vi spørger i afmagt en dag som denne, hvor al lys syntes udslukt, hvor al bevægelse er tårer: Tåler kærligheden alt, tror den alt, håber den alt, udholder kærligheden virkelig alt?

En dag som denne bliver kærligheden som vores livs eneste sande, faste grund under vores fødder sat på prøve.

Vi kastes ud i tvivl, det er livets inderste kerne vi ser knust.

Det er som om vores ben fejles væk under denne tragedie, og vi mister fodfæste.

Her bliver ord let billige, ja ord bliver fattige.

Her er ingen fromme løsninger!

Og dog, så er det apostelen Paulus ord i 1. korinterbrev, der skal lyde.

Det er de ord vi ikke må give køb på.

For det er den sandhed, der er at sige om vores liv, at kærligheden er først og størst.

Det er den påstand, vi tør leve på, og det er den forvisning vi vil dø med.

Har kærligheden ikke taget bolig i os, har vi ingenting, har vi intet og er intet.

Kærligheden er ikke et skjold, som vi kan gemme os bag ved, kærligheden søger ikke sit eget, kærligheden skjuler sig ikke for uretten.

For kærligheden slipper ikke sit vedvarende tag i os mennesker.

Den kalder insisterende hvert enkelt af os ud til deltagelse, til at være dens villige redskab.

Det er Guds kærligheds natur.

Det er mit indtryk ud fra samtalerne med familie, med venner og kollegaer, at Anders Storrud gerne lod sig bruge af kærligheden og gjorde selv brug af den i rige mængder i sit liv.

Han knyttede mange kontakter gennem sit korte liv. Anders stiftede familie med dig, Susie, og jeres kærlighed gav frugt i skikkelse af Trine og Ståle.

Ja, selv hans arbejde som soldat var båret af en usvækket tillid til kærligheden og uselvskhed.

Hans handlinger var motiveret af den uselviske holdning, at han kunne være med til at give andre mennesker i nød et nyt håb, et håb om en bedre fremtid, hvor hverdagen hedder fred og fordragelighed, med mad og uddannelse.

At turde leve sit liv på de vilkår, og at lade handlingerne tælle, at lade handlingerne gælde, om det så koster livet, er en helt værdig.

Anders Storrud døde som en helt.

Det var i sit virke som ægtefælle, som far, som søn, som broder, som ven og som kollega, at han gav kærligheden et udtryk, der i jer er blevet et varigt aftryk, et minde.

Et minde der vil have sit liv i jeres bevidsthed, som sorg og som glæde.

Som sorg fordi han ikke fik lov at fuldbyrde det, han var påbegyndt, men også som glæde

for den kærlighed, han fik plantet i alle jer.

Disse minder skal få jer til levende at fastholde et billede af kærligheden.

Af kærligheden som i jeres liv blandt andet fik konkret skikkelse af Anders.

Der vil være en tom plads i familien, blandt venner og kollegaer, der vil være et hul i fællesskabet, som I ikke kan fylde ud, men som I skal række henover ved at samles, tale og tie, - og mindes.

Lad os i den svære tid fremover gøre teologen og filosofen Søren Kierkegaards ord til handling ved, "at det er en Kjærlighedens Gjerning, at mindes en afdød."

Anders Storrud er ikke mere.

Men lad os alle ære Anders og holde mindet om ham levende.

Amen.